

De prins van Shipoer : een vertelling uit Hindostan

<https://hdl.handle.net/1874/234429>

DE PRINS VAN SHIPOER.

Blz. 16.

EEN VERTELLING

VAN

A. J. HOOGENBIRK.

AMSTERDAM. — HÖVEKER & ZOON.

mm 10815

A 15c

335

17

~~0-8-07~~
Bibliotheek

...RL. ZENDINGSHOGESCHOOL
OEGSTGEEST.

De Prins van Shipoer.

PKE

436

EEN VERTELLING UIT HINDOSTAN

DOOR

A. J. HOOGENBIRK.

Uitgave van de Halfstuiversvereniging voor de Nijnsche Lending.

AMSTERDAM,
HÖVEKER & ZOON.

UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK UTRECHT

3589 6012

[1891]

p een zonnigen morgen van het jaar 1794 gingen twee wandelaars met langzame schreden een breed voetpad op, dat van een prachtig en rijk versierd gebouw in een heerlijken tuin leidde. De een, een knaap, die zoo om en bij de negen jaar oud scheen, droeg een luchtig wit kleed, dat tot de knieën reikte, terwijl zijn beenen verder geheel bloot en alleen de voeten met sierlijke goudkleurige pantoffels bedekt waren. De ander, een slink gebouwd man, droeg een blauwen zeer dunnen mantel, en op zijde een lange kromme sabel, terwijl een puntige muts hem nog veel grooter deed schijnen, dan hij was.

De lezer zal reeds bemerkt hebben, dat het in 't land, waar die twee zich bevonden, niet heel koud kon zijn. En als hij verder eens den tuin had kunnen zien met zijn hooge palm-boomen en dichte heesters, waartusschen bonte vogels huppelden en kleine apen rondsprongen, dan zou hij misschien begrepen hebben, dat hij in Indië was, het land, waar de Indus en de Ganges vloeien, waar „alles heerlijk is, behalve de mensch“.

De knaap liep een poos zwijgend voort, terwijl de man, die hem volgde, een groot rood zonnesherm boven het hoofd van den kleine hield, en in de linkerhand een korfje droeg met rijstkorrels gevuld. Van tijd tot tijd stonden zij even stil als het kind de bloeiende witte en roode rozen afplukte, die langs den weg stonden, en gingen dan weder voort, tot zij stil stonden voor een huisje geheel tusschen de bladeren ver-

scholen, en welks deuren evenals het spitse dak, rijk verguld in den zonneglans schitterden. Bij het huisje stond een oud man. Een lange mantel bedekte hem bijna geheel. In de eene hand droeg hij een staf van ivoor met goud versierd, in de andere een veelkleurigen waaiër.

Het knaapje, dat wij daar zoo zien wandelen, was de tweede en jongste zoon van een Indischen vorst, den rajah¹⁾ van Shipoer. Het jonge prinsje heette Tippo-Habad. Als een koningskind opgevoed, had hij tot hiertoe niets dan vreugd en heerlijkheid gekend. Thans echter was het anders geworden. De oude rajah, zijn vader, was den vorigen dag gestorven. De speellieden, die elken avond hun liederen in den tuin lieten hooren, waren weggezonden, de vier vrouwen van den vorst liepen weenend door het paleis, en den geheelen namiddag van den vorigen dag waren prinsen en edelen op olifanten gezeten, uit de naburige plaatsen gekomen, om den gestorven vorst nog eenmaal te zien. Dit alles had Tippo-Habad voor 't eerst in zijn leven recht treurig gemaakt. Ook had hij geen moeder om hem te troosten, want deze was reeds vele jaren dood.

Zoodra dan de oude man, die een priester van den afgod Brama was, den prins en zijn bediende zag aankomen, opende hij de deur en ging binnen, gevolgd door de twee anderen.

Het huisje zag er ook van binnen prachtig uit. Tegen den achtermuur stond een soort van troon rijk met paarden versierd, en daarop was een groot bronzen beeld geplaatst. Dit beeld had het lichaam van een mensch, een paar beenen, die veel op bokspooten geleken en in plaats van een hoofd een olifantskop met een langen snuit.

De prins en zijn volger knielden neder en de priester of Bramien sprak:

¹⁾ Spreek uit: ratzja.

„Prins Tippo-Habad, breng het offer aan den grooten god Gaudama, die uw vader heeft beschermd, opdat hij uw broeder, die hem zal opvolgen, een gelukkige regeering geve, en uws vaders ziel moge wandelen in het paradijs van Brama, den opperste aller goden.“

De kleine prins nam de rozen, die hij had meêgebracht en strooide ze voor het beeld op den grond. Daarna zette hij het korfje met rijst, dat de bediende hem aangaf, op een tafel, terwijl de priester op een zilveren schaal vuur legde, en daarop een handvol gestampte kruiden wierp, waarvan de geur weldra het geheele vertrek vervulde. Toen de wierook was opgebrand, ontving de knecht van den prins twee goudstukken, en gaf die aan den priester. Daarna verlieten alle drie het huis en gingen den tuin weder in.

Gij ziet wel, vrienden, dat prins Tippo-Habad, met al zijn rijkdom en pracht toch eigenlijk een ongelukkige knaap was. Hij kende God niet, en had reeds als kind geleerd allerlei valsche goden, zooals Brama en Vischnoe en nog vele anderen te aanbidden en te dienen. Niemand had hem ooit gesproken van den Heiland Jezus Christus, die zichzelf tot een offer voor onze zonden heeft gegeven, en van ons geen andere offers vraagt dan ons hart. Daarbij waren de Bramienen, gelijk alle heidensche priesters, ijverig bezig den jongen prins veel van de goden en hun macht te vertellen, want, zoo dachten zij, als Tippo-Habad veel aan de goden geeft, omdat hij hen vreest, dan komt dat ten slotte toch in onzen zak. En daar hadden zij volkomen gelijk in, al was hun wijze van doen nu juist niet heel oprecht.

Den dag nadat Tippo-Habad het offer aan Gaudama gebracht had, werd hij op een witten olifant van het paleis naar een groot plein gevoerd, dat opgepropt was met menschen.

Vóór hem reed zijn oudste broeder, die nu koning was, en achter hem kwamen een menigte edellieden en bedienden allen op olifanten of paarden gezeten. Nieuwsgierig keek ons prinsje in het rond. Midden op de vlakte was een hooge stapel van stukken hout en takkebossen gemaakt met een klein priëel er op. In dat priëel lag iets wits, en toen Tippo-Habad vroeg wat het was, vertelde hem een bediende, dat daar het lijk van zijn vader lag.

„Maar waarom heeft men het daar gelegd?“ vroeg de knaap.

„Wel,“ antwoordde de knecht, „het moet verbrand worden. En twee van de vrouwen van uw machtigen vader zullen met het lichaam zich laten verbranden.“

„Zijn die dan ook dood?“

„Nee, prins, maar dat gaat altijd zoo. Het zou een schande zijn, wanneer een aanzienlijke vrouw na den dood van haar man leven bleef. Niemand zou haar meer aanzien.“

Wat de bediende zei was volkomen waar. Het heidendom is, gelijk ons de Bijbel leert, vol gruwelen en wreedheden. Evenals men in Afrika de kinderen levend begraaft, verbrandt men in Indië, dat misschien nog het meest beschaafde land van Azië is, de weduwen met het lijk van haar man. Gelukkig hebben de Engelschen, die tegenwoordig over Indië regeeren, dat schandelijk gebruik streng verboden.

De volksmenigte werd nu plotseling doodstil. Een rij van priesters, in witte kleederen en spelend op fluiten en harpen, trok door het volk heen, dat eerbiedig plaats maakte. In het midden van de rij liepen twee jonge vrouwen, met bloemen omkransd. Hun lichtbruine gelaatstreken waren doodsbleek en hun oogen bijna geheel gesloten. Men bracht hen naar de kleine deur beneden in den brandstapel, en een oogenblik later zag Tippo-Habad de twee vrouwen in het priëel zitten

aan weerszijden van zijns vaders lijk. Al het volk juichte, de priesters staken het hout in brand, en weldra kon men niets meer zien dan de hooge vlammen en den dikken rook, waarin twee menschen levend verbrand werden ter eere van de houten en steenen afgoden der blinde dienaars van Brama.

Tippo-Habad had niet meêgejuicht. Toen hij de twee vrouwen, die altijd heel goed voor hem waren geweest, daar zag zitten bij het lijk van zijn vader, was hij uitgebarsten in tranen. Niemand kon hem troosten, en toen hij niet ophouden kon te weenen, kwamen eenige edelen bij hem en reden zoo spoedig zij konden met den snikkenden prins terug naar het paleis, waar Tippo-Habad op een rustbank werd gelegd en na al den schrik en de ontroering weldra gerust insliep.

De zon ging reeds onder toen hij ontwaakte, doordat een zachte hand hem de lokken van het gezicht wegstreek. Hij zag op, en voor hem stond een vrouw, die hij kende, daar haar man de bediende was, met welken wij Tippo in den tuin ontmoet hebben. De vrouw reikte den prins eenige broodkoeken toe, die hij gretig opat en wenkte hem haar te volgen, terwijl zij den vinger op den mond legde, om te beduiden dat hij niet spreken moest.

Het paleis van Shipoer ¹⁾ had geen trappen. Men kwam van boven naar beneden langs kronkelende zacht afhellende gangen, 't geen wel heel langzaam ging, maar ook volstrekt niet vermoeiend was. Eindelijk waren zij beneden. Daar wachtte reeds de bediende. Hij zat te paard, en zoodra hij den prins zag bukte hij, zette den knaap voor zich in den zadel en reed eerst langzaam, en toen in vollen draf met het kind weg.

„Waar brengt gij mij heen?“ vroeg de prins toen zij in een dicht woud waren gekomen, en wat zachter reden.

¹⁾ Spreek uit : Sjje-poer.

„Luister eens goed,“ hernam de bediende. „Gij weet dat uw broeder thans rajah geworden is in de plaats van uw vader. Nu zijn de priesters daar zeer boos om, want uw broeder is hun vriend niet en geeft weinig aan de goden. Zij hadden gewild dat gij koning zoudt worden, en denken dat het vroeg of laat nog wel zal gebeuren. Uw broeder heeft dat bemerkt, en daar hij tegen de Bramienen niets durft doen, wil hij u in stilte laten vermoorden. Daarom ben ik met u gevlucht; want ik houd veel van u, en zal u op een plaats brengen, waar gij veilig leven kunt.“

De trouwe knecht reed den geheelen nacht met den prins voort, tot eindelijk het paard niet verder kon. Zij stegen af en wilden zich neerzetten, toen eensklaps iets ritselde in de bladeren. Een pijl snorde en de bediende stortte met eeng gil dood neder. Tegelijk sprongen zes ruiters tevoorschijn, die door den broeder van den prins hem achterna waren gezonden, om hem levend of dood terug te brengen. De mannen omsingelden den knaap en wilden hem aangrijpen; maar deze, die wel begreep wat hem te wachten stond, keerde zich om en vluchtte in het dichte kreupelhout. De soldaten renden hem achterna en zouden hem zeker gekregen hebben als er niet onverwachts een redder was gekomen, en wel een viervoetige. Een groote tijger, die zeker juist van zijn nachtelijken rooftocht was teruggekomen, werd wakker van 't gedruisch, en sprong met woest gebrul op de krijgslieden aan. Nu ontstond er een woedend gevecht, en de kleine prins, die gelukkig niet bleef staan kijken hoe 't afliep, had zoo gelegenheid om zijn vervolgers te ontvluchten.

Den ganschen dag dwaalde hij in 't woud rond en zocht vruchten om zijn geweldigen honger te stillen. Ten laatste kwam hij weder op een grooten weg, die hem geheel vreemd

was. Een man wandelde dicht bij hem en zoodra deze den knaap zag, wiens kleederen op zijn vlucht gescheurd en met bloed bevekt waren, ging hij naar hem toe en vroeg hem wat hij daar zoo alleen op den weg deed.

Tippo-Habad vertelde eerlijk al wat gebeurd was, en hoe het kwam dat hij er zoo uitzag. Gelukkig was de man geen verrader, maar kreeg hij hartelijk medelijden met den vorstenzoon, die reeds zoo jong zijn leven niet zeker was. „Tippo-Habad“, zeide hij, toen de knaap had uitverteld, „gij ziet aan mijne kleeding wel dat ik maar een arm man ben. Ook kan ik u geen prachtig paleis en sierlijke kleeren geven. Maar dat is ook niet noodig om gelukkig te zijn. Ik ben thans op reis, wilt gij nu met mij meêgaan, dan zal ik voor u zorgen, en gij kunt bij mij blijven zoolang gij zelf maar wilt.“

Dat onze vriend hier niets tegen had is wel te begrijpen. Zeker was het een groote verandering zoo in één dag van een koningszoon een arm reiziger te worden. Maar de Heere, die alle dingen leidt, bestuurde het juist zoo tot nut en zegen van Tippo-Habad, gelijk wij straks zullen zien.

Een paar dagen waren de prins en zijn beschermer op reis geweest toen zij dicht bij de rivier de Ganges kwamen, welke de Hindoes voor heilig houden. Oude menschen worden dikwijls aan dien stroom neergelegd om er te sterven en door wilde dieren verslonden te worden. Ook werpen de ouders er hun kleine kinderen in tot offer aan de goden. Toen Tippo-Habad dicht bij den oever kwam, zag hij een man, die er zeer vermoeid uitzag, terwijl lange scherpe naalden in het vleesch zijner armen en beenen waren gestoken. De knaap gaf een schreeuw van ontzetting en vroeg zijn geleider wat dat beteekende. „Dat is een fakir, mijn zoon,“ was het antwoord, „een heilige noemen hem de dienaars van Brama.

Hij pijnigt zichzelf en gaat zich in den Ganges baden, opdat zijn zonden vergeven worden. Ga eens meê."

Beiden liepen nu op den fakir toe en groetten hem. De man liep echter voort totdat de reiziger hem vroeg wat hij doen ging.

"Ik wil mij baden in den heiligen vloed," antwoordde de fakir, naar het water wijzend, "dan worden mijn zonden vergeven, en ik ben rein."

De metgezel van den prins gaf geen antwoord, maar ging ter zijde van den weg, en plukte een kleinen pompoen. Dezen reikte hij den fakir toe en verzocht hem dien op te eten.

"Dat kan ik niet," was het antwoord, "hij is te bitter."

"Juist," hernam de andere, "maar neem hem meê, doop hem zevenmaal in den Ganges, en eet hem dan op."

"Maar dan zal hij nog even bitter zijn," sprak de fakir.

"Zoo," hernam de reiziger ernstig, "en denkt gij dan zelf door uitwendig wasschen rein te worden, als het niet eens helpt om een bittere vrucht zoet te maken?"

Gij bemerkt al, vrienden, dat de reismakker van Tippto-Habad recht snedig iets zeggen kon. Misschien denkt ge wel dat hij een Christen was. Hierin bedriegt ge u echter. Daar zijn onder de Hindoes velen, die best begrijpen dat in hun godsdienst velerlei dwaasheid is, zooals gij straks nog beter zult kunnen zien. Maar met al hun wijsheid vinden de Hindoes toch den waren weg naar den hemel niet. Want die wordt alleen gevonden, wanneer God zelf ons hem wijst in het Evangelie.

De fakir wendde zich knorrig om, en de twee wandelaars gingen daarop verder. Langen tijd, zelfs jaren achtereen bleef nu de prins bij zijn vriend, en had het daar zeer goed. Slechts eenmaal hoorde hij van zijn broeder den rajah. Deze had namelijk zoo slecht geregeerd dat er een oproer was uitgebarsten. De Engelschen waren toen gekomen en hadden

het land Shipoer voor goed ingenomen. Daarbij was de rajah gedood en Tippo-Habad, die nu zestien jaar was, en nog altijd hoopte op den troon te komen, weende tranen van spijt toen hij dit alles vernam.

Zijn vriend echter wenschte er hem geluk mee. „Denk eens, mijn zoon,” zeide hij, „hoe goed het is, dat gij al de rijkdommen van uws vaders land nooit zult krijgen. Die zijn maar hinderlijk bij het denken aan de toekomst. De groote Boeddha, dien wij vereeren, was zelf een prins. Maar hij gaf al zijn geld weg. Overal waren de menschen in zijn tijd van elkaar gescheiden, de krijgslieden minachtten de kooplieden en deze de boeren, zoodat zij niet met elkaar omgingen.”

„O, Gij bedoelt de kasten,” zeide de prins, „maar die zijn er toch nog.”

„Ongelukkig ja,” antwoordde de man, „hier in Indië zijn ze nog, omdat de priesters, die van Boeddha's nieuwe leer niets wilden weten, hem verjoegen. Maar in de landen, die zijn leer volgen, is dat alles niet. Hij leert ons allen gelijk zijn, en onszelf te reinigen door het goede te doen en de dingen der aarde te verachten. Wie het zoo ver brengt, zal tot loon in de andere wereld al hooger opklimmen en eindelijk ophouden te bestaan.”

„Maar dan is hij er niet meer,” riep Hippo-Habad.

„Juist,” was het antwoord. „Het leven is maar een straf, en niets is beter dan wanneer het ophoudt. Dit noemen wij de vernietiging en die zoeken wij.”

De eerste dagen, die op dit gesprek volgden, was de prins zeer stil, en sprak weinig. Hij dacht aan zijn verloren koninkrijk, maar ook aan 't geen hij, duidelijker dan ooit tevoren, over Boeddha gehoord had. De goden van mijn land, zoo sprak hij in zichzelf: Brama en Kali en Gaudama, kunnen

de ware niet zijn. Allerlei dwaze, ja slechte dingen vertelt men dat ze gedaan hebben. Grijsaards en kinderen worden van hen vermoord en weduwen verbrand. Dat kan niet goed wezen. En toch vind ik dat Boeddha ook zoo iets vreemds zegt, dat ik moet wenschen voor goed weg te zijn. Ook moet ik mijn best doen om braaf en onschuldig te zijn. Ik wil het wel, maar het gaat niet. Ik doe telkens kwaad, er zijn leugens en toorn en kwaad in mijn hart en mijn mond; ik haat mijn broeder, die dood is, en de Engelschen, die mijn land hebben. Ik zou groot en rijk willen zijn inplaats van arm. Hoe kan Boeddha zulke dingen zeggen en waarom zou ik het gelooven?

Zoo redeneerde onze vriend bij zichzelf. Hij wist niet dat de Heere Jezus zegt: „Wie in Mij gelooft heeft het eeuwige leven.“ Dat wij zalig worden om niet en uit genade had zijn vriend hem niet kunnen zeggen. Boeddha zelf had dit ook niet geweten. En daarom kon hij wel tot zijn navolgers zeggen dat zij volmaakt moesten worden, maar hoe zij daartoe zouden komen was hem onbekend. Zoo kan dan ook Boeddha niemand recht gelukkig maken of van zijne zonden verlossen. Hoeveel goede dingen er ook in zijn leer zijn, zoo gelijkt Boeddha toch veel op een dokter, die wel zegt wat u scheelt, maar geen goed drankje geven kan.

Van dit laatste begon Tippo-Habad ook iets te begrijpen. Zijn verzorger had veel met hem over zonden en deugd en Boeddha gesproken, waarover de prins in de laatste dagen dikwijls had nagedacht. Hij begreep, met zijn flink verstand dat hij van zijn zonden moest verlost worden. Toen hij echter zijn vriend ronduit vertelde dat hij niet geloofde dat Boeddha volkomen gelijk had, werd deze een weinig boos.

„Mijn zoon,“ zeide hij, „wij moeten niet bijeen blijven. Ik hoopte u een discipel van den grooten Boeddha te maken,

zooals ik. Ik wil niet met u twisten, want ik heb u lief. Het best is dat gij de wereld ingaat en alles goed onderzoekt. Dan zult ge zien dat de godsdienst van Boeddha de beste is. Neem dit geld van mij, en deze juweelen, die gij bij u hadt toen ik u als klein kind bij den weg ontmoette. Ik heb ze bewaard, en gij kunt er langen tijd het noodige voor koopen. Als ge ooit weer lust gevoelt om bij mij terug te keeren staat mijn huis voor u open."

Met tranen in de oogen nam Tipppo-Habad afscheid van zijn redder en vriend, die trouw hem had verzorgd en steeds goed voor hem geweest was. Hij nam zich voor zijn vaderland, waarvan hij nog niet veel gezien had, te doorreizen, en zoover mogelijk van het vorstendom Shipoer te gaan wonen, dat toch nooit meer hem zou behooren.

Ik kan u, waarde lezers, moeielijk alles vertellen wat hij aanschouwde, hoe hij door de vlakke van het binnenland reisde, en over steile bergen trok, waar meer wilde dieren dan menschen waren. Hij zag de pracht der groote steden Delhi, Agra en Allahabad. Maar wat hij ook zag, en hoe hij ook alles onderzocht en doorzocht, nergens was iemand, die hem recht wist te zeggen, hoe een mensch van zijn zonden bevrijd, en rein en goed en heilig, ja voor altijd gelukkig worden kon.

Op een avond reed Tipppo-Habad langs de rivier, die naar de groote stad Calcutta leidt, de hoofdstad van het uitgestrekte Engelsch-Indische rijk. Daar wonen veel Europeanen en zijn duizenden Christenen.

Terwijl de prins, van zijn reisknecht vergezeld, daar zoo eenzaam voortreed, bemerkte hij een klein vaartuig, waarin een blank man zat te lezen. Het scheepje zou juist van wal steken en de roeiers grepen reeds de riemen, toen de blanke

in een taal, welke Tippo-Habad niet verstond, hun iets toeriep en meteen weer aan den oever sprong, waar hij op den grond wat scheen te zoeken. De prins keek ook omlaag en bemerkte iets schitterends. Snel sprong hij van 't paard, raapte het op en reikte het den vreemdeling toe. Het was een zilveren schrijffen.

De Europeaan dankte hem vriendelijk in de landtaal, en vroeg hem of hij misschien lust zou hebben bij het smoorheete weer inplaats van te rijden, naar het land te varen. Gaarne nam de prins dit aan; en terwijl hij zijn paard den knecht overliet, stapte hij in en dobberde weldra op de kleine golfjes der rivier.

Al spoedig was het tweetal in een druk gesprek. De Europeaan was zeker een geleerd man; althans de prins, die zelf ook vrij wat gelezen en onderzocht had, stond verbaasd over de kennis en wetenschap van zijn reisgenoot.

„Gij zijt zeker een dokter, mijnheer,“ riep hij eindelijk uit, en wierp meteen een blik op den stapel boeken, die in 't schuitje lagen.

„Ik ben wel een dokter,“ antwoordde de Europeaan, „maar misschien niet zooals gij bedoelt; want ofschoon ik mijn best doe zooveel mogelijk het lichaam te genezen van hen, die ziek zijn, geef ik toch vrij wat beter geneesmiddelen voor een nog erger kwaal.“

„Dat begrijp ik niet,“ antwoordde Tippo-Habad verwonderd.

„Mijn vriend,“ hernam de andere zeer ernstig, „de ergste ziekte, die iemand hebben kan, is de bedorvenheid van zijn eigen hart, dat vol zonden is.“

„Dat weet ik,“ hernam de prins, „maar kunt gij dat beter maken?“

„Ik kan dit niet. Maar een ander is er, die dat doen kan en doen wil. Hij heeft ons het middel daarvoor gegeven, en ik heb ondervonden dat dit helpt, zoodat ik nu weet dat ik

gereinigd ben van alle zonden, en Hem zal gelijk worden, die mij dat middel heeft gegeven."

"O," Zeide Tippto-Habad, "gij bedoelt zeker wat Boeddha gezegd heeft: dat wij ons best moeten doen om rein en goed te leven. Dat heb ik vele jaren lang gehoord. Maar ik weet niet hoe ik zoo volmaakt worden zal."

"Neen vriend," antwoordde de vreemdeling. "Ik spreek niet van Boeddha, die maar een mensch was zooals wij. Die kan ons niet helpen. Maar de eeuwige God, de Schepper van alle dingen, die niet woont in een tempel met handen gemaakt, maar die den hemel en de aarde vervult. Hij heeft zijn Zoon gezonden in de wereld om de zonden weg te nemen. Hij kan volkomen reinigen allen, die door Hem tot God gaan."

"Maar hoe weet gij dat?" vroeg Tippto-Habad.

"Uit dit boek," hernam de andere, terwijl hij een der boekdeelen opnam en opensloeg. "Dit is het Woord des Heeren, dit spreekt de waarheid en wijst een weg naar het land der heerlijkheid, waar allen komen, die verlost zijn van hun ongerechtigheid."

"En reist gij rond om dit aan allen te vertellen?"

"Juist. Men noemt mij een zendeling, dat wil zeggen een die gezonden is om een boodschap te brengen. Die boodschap heet de blijde boodschap, het Evangelie van Gods genade. Jarenlang heb ik reeds in Indië gereisd, ik vertel den menschen overal, dat zij hun houten en steenen afgoden moeten wegwerpen om Hem te aanbidden en in Hem te gelooven, die de waarachtige God is. Ik wenschte zoo vurig dat zij allen den Redder van zondaren leerden kennen, den Zaligmaker Jezus Christus, die betere dingen geeft dan Brama en Boeddha, welke niemand kunnen verlossen."

Zoo sprak de zendeling. De prins luisterde zeer opmerk-

zaam. Toen het schuitje aan land gekomen was en zij afscheid namen reikte de zendeling hem een Bijbel toe.

„Vriend,” zeide hij, „ik bid u, neem dit boek en lees het. Ik zal God bidden dat Hij u leert het te verstaan en als gij mij, na het gelezen te hebben, nog spreken wilt, kunt gij mij hier in Calcutta vinden. Ik heet Henry Wilson en woon aan den havenkant.”

Drie maanden gingen voorbij. De heer Wilson was weder van een reis teruggekeerd, toen een vreemdeling hem verzocht te spreken. Het was Tippo-Habad.

„Welnu,” sprak de zendeling, „hebt gij het boek gelezen?”

„Ja,” antwoordde zijn bezoeker, „ik heb het gelezen en geloofd en lief gekregen. In het eerst begreep ik er weinig van, maar ik heb niet opgehouden. Een van uw vrienden, dien God mij deed ontmoeten, heeft dikwijls met mij gesproken en mij veel verklaard wat ik niet begreep. Gods Geest heeft mij de oogen geopend. Ik weet thans dat Brama noch Boeddha mij verlossen kunnen, en vertrouw alleen op dien Heere Jezus, wiens bloed ook mijn zonden heeft uitgewischt. Hem heb ik lief, voor Hem wil ik leven.”

Hoe blijde de zendeling was kunt gij licht begrijpen. Toen Tippo-Habad kort daarop werd gedoopt ontving hij den naam van Jonathan, naar den Israelietischen prins, die Davids vriend was. Met het ontvangen van zijn nieuwen naam begon de jonkman ook een nieuw leven. Want hij volgde het voorbeeld van den heer Wilson, en besteedde al zijn krachten om het Evangelie te prediken in Indië aan hen, die nog knielden voor de afgoden. En ten laatste heeft hem de Heere voor een aardsche de onverderfelijke kroon gegeven, die allen is weggelegd, welke Christus waarlijk lief hebben.
